

Horology

Lars Åkerlund, Jean-Louis Huhta, Zbigniew Karkowski

CD, Monotype Records

I **Soundofmusic** skrev Thomas Millroth:

Lars Åkerlund är en kompositör och spelare som sliter tag i en. Jag minns så tydligt hans skallrande, skrällande beat till en dansföreställning av Per Jonsson. Allt rörde sig i rasande fart, dansarnas kroppar kastade sig fram och åter i ljudrummet, inget stannade under maximum. Hans öppningar är något alldeles för sig själva. Omedelbar attack. Men inte som effekt.

Min upplevelse är snarare att han backar så långt in i ett ljud det bara går. Och så drar han igång ett komprimerat beat, ett skaller av rytmer inuti det lilla ljud eller den ljudgrupp han valt att öppna med. Snart vecklar den upp sig, olika skikt verkar sväva över varandra. Så växer intensiteten. Och det ger effekt. Enorm effekt, eftersom det är så intelligent gjort musikaliskt och klangligt.

Det som först hörs som ett – läge, klang, position, stämning – visar sig vara ett kluster. Som långsamt verkar vrida sig. Efter en stund hörs det som från ett annat håll, visar sig från en annan sida.

De positionerna hörs särskilt på den mästertliga cd han gjort tillsammans med Huhta och Karkowski. Och även om musiken är gjord i Åkerlunds namn går det inte komma förbi Karkowski, som ju gick bort i förtid före jul. Här märks hans lyhördhet, hans livgivande energi i sprakande samspel med de två andra. Det är inte svårt att uppfatta de kvaliteter som gjorde honom till en unik musiker; en av de stora och nyskapande inom sin genre.

Karkowski greppar ljudets alla parametrar. Och ger nervkraft åt trion. Ett skimmer som från en tjock glasruta som plötsligt sprängs i bitar i oändlig ultrarapid. Både liv och försvinnande bor i samma ljudkluster.

Det är som om ljudsfärer, klangrum, glider in och ur varandra men väldigt långsamt. En stor rörelse bär musiken i längden i kontrast till den snabba, skallrande ettrighet som präglar de små klangkropparna, där liksom hela styckets dynamik har komprimerats.

På ett sätt är detta en pågående händelselöshet som kolliderar med och spänns mot explosiv mättnad av händelser i upprepning.

Det liknar extas, musiken blir till en extasens anatomi, som både tar hänsyn till den brännande känsla som ryms på ett knappnålshuvud och den utbredda rörelse som omfattar kroppens tålmodiga långsamt långsiktiga sökande efter extasen. Endast i dessa två faser kan extas befinna sig.

Klippen är tvära, kasten är som fall utför brant, då den skärande tätheten stannar upp. Tystnad, vibrerande tunga basljud blandas med glest knaster. Egentligen känns detta som om musikerna tar med lyssnaren ännu längre in i ljuden, där avstånden mellan klangernas mindre kroppar glesnar.

Det är alldeles uppenbart hur fysisk denna musik är. Inget abstrakt knapprattande på synthar. Här känns musiken i hela kroppen runtomkring huden. Mentalt måste jag röra mig snabbt som en dansare för att hinna med i denna gestaltning av extasens ögonblick.

Det rör sig om inlevelse och en musik som är så fysisk att hela mitt arbetsrum med mig bakom skrivbordet vibrerar. Också makligheten är snabb här, även det dämpat lågmälda slår i mellangärdet.

<https://soundofmusic.nu/recension/lars-akerlund-inert-e-horology/>

Horology

Lars Åkerlund, Jean-Louis Huhta, Zbigniew Karkowski

I **Nutida Musik** skrev Johan Redin:

Lars Åkerlund är ingen som smyger i bakgrunden eller jobbar med tystnad och distans. Han gör musik som det inte går att hålla sig lyssnande till litet så där indifferent undertiden man har tankarna på annat håll. Så är det naturligtvis med mycket konstmusik, sällan är den någon ljudande tapet som ramar in dina vardagliga bestyr. Men hos Åkerlund känner jag att detta är än starkare, rent av maximerat, i viljan att förhäxa lyssnaren.

Jag tänker på regissören Alfred Hitchcock, som hade som största dröm att skapa en komplett uppkoppling mellan publikens sinnen och filmens psykologiska förtätningar, en gradvis kidnappning av sinnena där han till slut, som han själv uttryckte det, "kunde spela på publiken som på en orgel". Detta förhållande mellan perception och affektion är över huvud taget intressant: trots att du inte tror på spöken eller monster kan du ändå bli livrädd. Situationen bildar en separation mellan rationalitet och kropp. Kan det vara likadant med viss musik? Att jag konstaterar att "det här är bara oväsen" men likväl suggs upp i det?

Den skiva jag har i åtanke är *Ur/Volt* som kom på Fylkingen Records för sju år sedan (recenserad i Nutida Musik #2 2008).

Skivan är bland det starkaste jag hört av Åkerlund och blir vare sig jag vill eller inte en referenspunkt. Med två nya skivor i två olika konstellationer kommer Åkerlund en bit på väg, om än inte riktigt lika långt. Åkerlund jobbar också gärna tillsammans med andra likasinnade tonsättare och musiker. *Horology*, utgiven på det polska improbolaget Monotype, är ett samarbete med Jean-Louis Huhta och den nyligen bortgångne Zbigniew Karkowski. Det är ett stycke på lite drygt fyrtio minuter, ett minst sagt intensivt uppmärksammande av en viss patch på EMS trotjänare, en Buchla 200. De manövrerar, lägger till, finjusterar detta elegant tills de har en massa, ungefär som ett föremål drejas fram i lera, som de sakta får att växa och ändra form. Även om stycket redan efter tio minuter når ett slags maximalt brus skulle jag inte kalla det för noise. Först efter drygt tjugo minuter, och en välbehövlig paus strax under en minut, blir det mer friform av Buchlan; stokastiskt, knattrande och rytmiskt. I slutet av stycket träder en dov rytm in i bakgrunden; ett av Åkerlunds kännetecken som han burit med sig sedan 90-talets Lucky People Center (där också slagverkaren Jean-Loius Huhta ingick). *Horology* är ett stycke som kopplar upp mig som lyssnare - Åkerlund, Karkowski och Huhta lyckas gripa tag. Men det är inte det mest intressanta stycke jag hört, eller rättare sagt: jag lyssnar gärna med det är inte en skiva som låter sig omprövas.

Johan Redin
Nutida Musik 4-1 2013/14

Horology

Lars Åkerlund, Jean-Louis Huhta, Zbigniew Karkowski

In [The Sound Projector](#) Ed Pinsent wrote:

On *Horology* ([MONOTYPE RECORDS](#) MONO057), we hear **Lars Åkerlund**, **Jean-Louis Huhta** and **Zbigniew Karkowski** plugging their wangs into the Buchla 200 synth at the EMS Studio in Stockholm, and producing thereby an almighty dollop of powerhouse analogue wallop, an extremely thickened and scaly drone, like something torn from the back of an alligator. It first stuns you into surrender with over 20 minutes of unholy, grisly noise – a distorted pounding chaos of white noise and writhing agonised moans that follows the familiar Karkowski strategy of utter remorselessness. This is then succeeded by certain chugging rhythms, patterns and textures which admittedly are a shade more palatable – more in the area of a fleet of outboard motors, than a night spent in the factories of dark horror and gigantic machines that will grind us to a pulp. This mesmerising phase grows gradually in intensity, cramming multiple inedible wafers into the mouth of the listener, until the nasty opening noise returns with a vengeance to close out the piece. This leaves us in no doubt as to the world-view of its creators. If *Horology* were a morality play, it would be one whose lesson is “life is horrible, we all suffer, and afterwards we’re all going to burn in Hell”, or something equally dismal. We know Lars slightly from his *Xenon* album which he did for Firework Edition, and which was a decent piece of hissing minimalism, Swedish style. Old Huhta, the Swedish drummer with his big hair, is much harder to pigeon-hole what with his interests in noise music, electro-acoustic, multi-media installations and skateboarding. His *Halfway Between the World and Death* album from 2007 remains a unique statement of the other-worldly forces that we don’t yet understand. Zbigniew Karkowski was of course the famous Polish musician and composer who applied the “take-no-prisoners” ethic to everything he did in life before he passed away to the great Vodka mill in the sky. I suspect he was the one who drove this particular project down its path of merciless, continual grind, but I like to think there’s a redemptive side to the statement somewhere. After all, the cover art which draws lines between a large grey cube and a red pulsar is replete with possibilities for progress and human development. From August 2013.

<http://www.thesoundprojector.com/2014/09/07/the-brisk-lads/>

Written by [Ed Pinsent](#) Posted in [Recent arrivals](#) Tagged with [analogue](#), [composed](#), [electronic](#), [improvised](#), [songs](#), [synthesizers](#)

Rec HOROLOGY

At [speakerscreens.tumblr.com](http://speakersscreens.tumblr.com) Humza Yaqoob wrote:

<http://speakerscreens.tumblr.com/post/54269396749/no-sound-no-memory-horology-jo-ha-kyu-and>

Formerly known as YPOIW (Your Personal Opinion is Wrong)
Speakers // Screens is a blog dedicated to the coverage of music, films, television, and video games.
home contact archive Films Games Music Podcasts Television
No Sound, No Memory: Horology, Jo Ha Kyu, and Hypnoskull

by Humza Yaqoob

"NO SOUND, NO MEMORY" is a segment showcasing some recently released (non-)music of the experimental persuasion; from harsh noise to free jazz.

Artists Zbigniew Karkowski, Lars Åkerlund, and Jean-Louis Huhta come together on 40 stretch of hypnotic electronic sound in the release Horology on Monotype Records. The absorbing sonic narrative first brings the listener into the thick, textured hum that is the exposition and then proceeds into subtle, gradual shifts through various layers of audio. The meditative landscape of the release isn't one without surprises though—the work balances both the dramatic and the understated. [»]

If you have anything you would like to tell me in regards to this segment, I can be contacted at ss@secondplanetanimation.com or at [@2nd_planet](https://twitter.com/@2nd_planet) on Twitter.
posted 3 days ago with 2 notes - Reblog?